

Sygn. akt I KK 71/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 31 marca 2022 r.,
sprawy M. G.
skazanego z art. 177 § 2 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt XVII Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 1 października 2020 r., sygn. akt VIII K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego M. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. M. – Kancelaria Adwokacka w P. kwotę 442,80 zł (czterystu czterdziestu dwóch złotych osiemdziesięciu groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

M. G. został oskarżony o to, że „w dniu 9 stycznia 2019 r. w P., nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym powodując niemyślnie wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem m- ki D. [...] nr rej. (...), zbliżając

się do wyznaczonego przejścia dla pieszych, nie zachował szczególnej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa i potrafił przekraczających po tym przejściu z lewej strony na prawą stronę pieszych J. N. i A. D. w wyniku czego pieszy J. N. doznał obrażeń ciała i po przewiezieniu do szpitala zmarł w dniu 11 stycznia 2019 r. w wyniku obrażeń wielonarządowych w tym czaszkowo - mózgowych z następowym masywnym pourazowym obrzękiem mózgu odniesionych w/w wypadku, natomiast piesza A. D. doznała obrażeń czaszkowo mózgowych w postaci stłuczenia płata skroniowego mózgu, krwiaka podtwardówkowego okolicy skroniowej lewej, złamania łuski kości skroniowej prawej pourazowego obrzęku mózgu, a ponadto złamania wyrostka kolczystego 4 kręgu piersiowego (Th4), złamania żebra II prawego ze stłuczeniem płuca prawego, a ponadto wystąpiła ostra niewydolność oddechowa, która wymagała wykonania intubacji i włączenia wentylacji mechanicznej, co stanowi ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k.", to jest o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 1 października 2020 r., sygn. akt VIII K (...), Sąd Rejonowy w P. uznał oskarżonego za winnego przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. popełnionego w sposób opisany w akcie oskarżenia z tą zmianą, iż ustalił, że oskarżony ponadto jechał z prędkością administracyjnie niedozwoloną i niedostosowaną do panujących warunków drogowych oraz ominął pojazd, jadący w tym samym kierunku, który zatrzymał się w celu ustąpienia pierwszeństwa pieszym i za przestępstwo to na podstawie art. 177 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 1 k.k. orzekł wobec M. G. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat, zaś na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego zakazu zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 09.01.2019 r.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł środek kompensacyjny w postaci obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonej A. D. kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Wyrok ten został zaskarżony w całości apelacją obrońcy oskarżonego, w której zarzucono:

„1) obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. obrazę art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów w części dotyczącej wypełnienia przez oskarżonego znamion przestępstwa stypizowanego w art. 177 § 2 k.k., która to ocena stanowi naruszenie zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, i w konsekwencji,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jego treść, a to poprzez ustalenie, że:

a. >>oskarżony jechał lewym pasem ruchu z prędkością powyżej prędkości administracyjnej dozwolonej, nie mniejszą niż 65 km/godz.<< (Uzasadnienie, pkt I. Ustalenie faktów I. I. Fakty uznane za udowodnione pkt 2);

b. >>V. [...] kierowany przez D. T. zatrzymał się przed przejściem dla pieszych, aby umożliwić pieszym stojącym po lewej stronie jezdni przed przejściem dla pieszych przekroczenie przez jezdnię. Pieszymi byli A. D. i jej chłopak J. N.<< (Uzasadnienie, pkt I. Ustalenie faktów I. I. Fakty uznane za udowodnione pkt 2);

c. >>A. D. stała po prawej stronie swojego partnera. Kiedy D. T. stała swoim samochodem przed przejściem dla pieszych, a piesi weszli już na lewy pas ruchu tej jezdni i byli, idąc normalnym dla ludzi w młodym wieku krokiem po przejściu dla pieszych w okolicy połowy tego pasa, wjechał w nich samochód D. [...] kierowany przez oskarżonego<< (Uzasadnienie, pkt I. Ustalenie faktów I. I. Fakty uznane za udowodnione pkt 2).”

Podnosząc przedstawione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego M. G. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Nadto wnioskował o przeprowadzenie dowodu:

1) z opinii biegłego sądowego z zakresu badania zapisów z monitoringu na okoliczność przeprowadzenia szczegółowej analizy nagrań z monitoringu, ustalenia miejsca wypadku, identyfikacji uczestników zdarzenia, autentyczności i źródła

pochodzenia nagrań z monitoringu, analizy oryginału nagrania z monitoringu wobec przedłożonej do akt sprawy kopii,

2) z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych na okoliczność precyzyjnego ustalenia miejsca wypadku oraz przebiegu zdarzenia,

3) z wizji lokalnej,

oraz ponowne odtworzenie nagrania z monitoringu.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, w ramach którego przesłuchano świadka D. T. i biegłego sądowego A. P. i odtworzono jedno z nagrań z monitoringu, Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. XVII Ka (...), zmienił zaskarżone orzeczenie m.in. w ten sposób, że:

- z opisu przypisanego M. G. przestępstwa wyeliminował ustalenie, że oskarżony jechał z prędkością administracyjnie niedozwoloną i niedostosowaną do panujących warunków drogowych,

- obniżył wymierzoną karę pozbawienia wolności do roku i 8 miesięcy.

- zmniejszył okres orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do lat 4.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

W kasacji, wniesionej od całości wyroku Sądu odwoławczego, obrońca M. G. zarzucił:

„1) rażącą obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku tj. 6 k. p. k. w zw. z art. 156 § 1 i 2 k. p. k. poprzez uniemożliwienie skazanemu rzetelnego zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w postępowaniu przygotowawczym i w postępowaniu przed Sądem I instancji, polegającą na wydaniu skazanemu niepełnej kopii płyty CD na której znajdowały się nagrania z monitoringu miejskiego i z monitoringu osiedlowego (Osiedle B. w P., film od filmy ochroniarskiej „C.”) - na płycie wydanej skazanemu znajdowały się jedynie dwa z trzech filmów, co utrudniło mu obronę przed Sądem II instancji,

2) rażąco obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku tj. art. 7 k.p.k. poprzez błędną ocenę dowodów przez Sąd II instancji, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, polegającą na:

a) niewłaściwej ocenie fotografii z miejsca zdarzenia, które wbrew twierdzeniom Sądu II instancji świadczą o tym, że skazany nie mógł widzieć ubranych na czarno pokrzywdzonych przebiegających przez jednię poza przejściem dla pieszych, a świadek D. T. ustępowała pierwszeństwa innej osobie schodzącej z przejścia dla pieszych i również nie mogła widzieć pokrzywdzonych, a nadto, że pierwszy został potrącony pokrzywdzony J. N. a następnie A. D., a nie jak ustalił Sąd I i II instancji najpierw A. D. a następnie J. N.,

b) niewłaściwej ocenie nagrań z miejsca zdarzenia, które wbrew twierdzeniom Sądu II instancji świadczą o tym, że skazany nie mógł widzieć ubranych na czarno pokrzywdzonych przebiegających przez jednię poza przejściem dla pieszych, a świadek D. T. ustępowała pierwszeństwa innej osobie schodzącej z przejścia dla pieszych i również nie mogła widzieć pokrzywdzonych, a nadto, że pierwszy został potrącony pokrzywdzony J. N. a następnie A. D., a nie jak ustalił Sąd I i II instancji najpierw A. D. a następnie J. N.. Ponadto Sąd II instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyraźnie stwierdza, że „zapis monitoringu nie jest doskonałej jakości”, oparcie na nim orzeczenia w sprawie było zatem rażąco niewłaściwe,

c) niewłaściwej ocenie dokumentacji medycznej poprzez niesłuszne przyjęcie, że jako pierwsza została potrącona A. D., a następnie J. N., w sytuacji, gdy pierwszy został potrącony J. N., a następnie A. D., o czym świadczą obrażenia jakich doznali pokrzywdzeni, co potwierdza, że zdarzenie z dnia 9 stycznia 2019 r. miało taki przebieg jak przedstawił to skazany M. G., a nie świadek D. T.,

d) niewłaściwej ocenie zeznań świadków M. W. i L. W. poprzez niesłuszne ustalenie przez Sąd II instancji, że pokrzywdzeni przechodzili przez przejście dla pieszych, w sytuacji, gdy zeznania w/w świadków świadczą o tym, że pokrzywdzeni mogli przechodzić lub przebiegać przez drogę poza przejściem dla pieszych,

e) niewłaściwej ocenie zeznań świadka M. O., poprzez niesłuszne ustalenie przez Sąd II instancji, że pokrzywdzeni przechodzili przez jezdnię, w sytuacji, gdy z zeznań w/w świadka wynika, że pokrzywdzeni biegli,

f) niewłaściwej ocenie zeznań świadka D. T. poprzez niesłuszne uznanie ich za konsekwentne i w pełni wiarygodne, w sytuacji gdy świadek ten zeznawał odmiennie przed Sądem I instancji i przed Sądem II instancji, gdzie przyznał, że kiedy dojeżdżał do przejścia dla pieszych schodziła z niego inna osoba niż pokrzywdzeni, co mogło być rzeczywistą przyczyną zatrzymania się przez świadka, a tym samym skazany mógł nie widzieć pokrzywdzonych którzy przebiegali a nie przechodzili przez jezdnię (a nie przez przejście dla pieszych),

g) niewłaściwej ocenie wyjaśnień skazanego M. G., poprzez uznanie ich za niewiarygodne, w sytuacji, gdy wyjaśnienia skazanego w toku postępowania przygotowawczego oraz przed Sądem I i II instancji w przeciwieństwie do zeznań świadka D. T. były spójne i konsekwentne, a nadto znajdują potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym w postaci fotografii z miejsca zdarzenia, nagrań z monitoringu oraz zeznaniach świadków: M. W., L. W. i M. O.,

h) niewłaściwej ocenie opinii pisemnych i ustnej opinii uzupełniającej biegłego A. P., poprzez uznanie opinii za prawidłowe, rzetelne i przydatne dla sprawy, w sytuacji, gdy biegły nie był nawet w stanie określić z jaką prędkością poruszał się skazany w momencie zdarzenia, a nadto biegły oparł swoją opinię na zeznaniach świadka D. T. i nagraniach, jednocześnie stwierdzając, że nie zapoznał się z wszystkimi nagraniami, a na nagraniach z którymi się zapoznał nie widać, czy przez przejście przechodzi jedna czy dwie osoby,

3) rażącą obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. poprzez:

a) oddalenie przez Sąd II instancji wniosku dowodowego skazanego o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych, w sytuacji, gdy opinia sporządzona przez biegłego A. P. była nierzetelna, nieprofesjonalna i nie wyjaśniała wielu wątpliwości w sprawie,

b) oddalenie przez Sąd II instancji wniosku dowodowego skazanego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny informatyki na okoliczność ustalenia kogo dokładnie widać na nagraniach z kamer i jaki był przebieg wypadku z dnia 9 stycznia 2019 r., w sytuacji gdy biegły A. P. na rozprawie przed Sądem Okręgowym w P. w dniu 8 czerwca 2021 r. wyraźnie wskazał, iż >>należałoby dokonać powiększenia tego ujęcia i w oparciu o piksele ustalić czy na tym przejściu jest jedna czy dwie osoby<<,

4) rażącą obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez brak zaliczenia niedających się usunąć wątpliwości w postaci braku pewności co do tożsamości osoby/osób, którym pierwszeństwa ustępowała świadek D. T. - a tym samym wątpliwości, czy pokrzywdzeni w chwili zdarzenia rzeczywiście znajdowali się na przejściu dla pieszych czy też poza nim, czy pokrzywdzeni przechodzili czy przebiegali przez jezdnię, a tym samym czy skazany rzeczywiście naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym na korzyść skazanego M. G.,

5) rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 177 § 1 i 2 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na niesłusznym przyjęciu, że zachowanie skazanego wyczerpywało znamiona w/w przepisów, w sytuacji, gdy skazany nie naruszył - umyślnie bądź nieumyślnie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym."

Skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu II instancji jak i poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i uniewinnienie skazanego, ewentualnie uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu II instancji, jak i poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Stanowisko to zostało poparte w piśmie pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie należy przypomnieć, iż kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, skierowana jest przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, a postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, którego celem jest powtórna kontrola odwoławcza, dlatego też w toku tego postępowania, z założenia, nie dokonuje się weryfikacji poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie ocenia się wprost poprawności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary.

Analiza podniesionych zarzutów kasacyjnych pozwala na stwierdzenie, że głównym ich celem jest podważenie ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Rejonowy, a zaaprobowanych, z pewnym zastrzeżeniem, przez Sąd Okręgowy. Sąd dokonał trafnej kontroli odwoławczej aprobowując dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne (z wyłączeniem przyjętej prędkości z jaką poruszał się samochód skazanego), oparte na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, nie naruszając reguł odnoszących się do uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego. Zgodnie z wymogami art. 433 § 2 k.p.k. w sposób wyczerpujący i rzetelny rozpoznał wszystkie stawiane w apelacji zarzuty, czyniąc tym samym zadość przepisowi art. 457 § 3 k.p.k.

Na etapie postępowania odwoławczego Sąd przeprowadził dowód z ponownego, uzupełniającego przesłuchania świadka D. T. oraz przesłuchał biegłego A. P. celem wyjaśnienia rozbieżności pomiędzy treścią opinii pisemnej a ustną wypowiedzią z rozprawy głównej w dniu 4 sierpnia 2020 r., a także odtworzył jedno z nagrań z monitoringu. Ponowne przesłuchanie świadka D. T. na rozprawie apelacyjnej nie doprowadziło do odrzucenia jej zeznań. Sąd odwoławczy w pełni podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, który uznał, że zeznania te są spójne, rzeczowe i logiczne i nic nie wskazuje też na to, aby świadek miała jakikolwiek interes w przedstawieniu faktów w sposób niezgodny z rzeczywistym ich przebiegiem. Z kolei po wysłuchaniu biegłego, który oświadczył, iż wcześniej wskazana prędkość z jaką poruszał się skazany (65 km/h), została oszacowana z marginesem błędu na poziomie 20% i nie jest wykluczone, że skazany prowadził samochód z prędkością dopuszczalną administracyjnie, Sąd wyeliminował ustalenie, że M. G. jechał z prędkością administracyjnie niedozwoloną i

niedostosowaną do panujących warunków drogowych. W obu przypadkach Sąd w sposób pełny i szczegółowy dokonał analizy przeprowadzonych dowodów, oceniając je kompleksowo z pozostałymi, w tym zeznaniami świadków M. W., L. W., M. O., wyjaśnieniami skazanego czy zapisem z monitoringu. Odnosząc się do zarzutów kasacyjnych niewłaściwej oceny dowodów z zeznań świadków M. W., L. W. czy M. O., wyjaśnień skazanego, dokumentacji medycznej, fotografii, nagrań z monitoringu stwierdzić należy, że ich ocena zaaprobowana przez Sąd Okręgowy nie stanowi naruszenia przepisu art. 7 k.p.k., nie dostrzeżono bowiem aby Sąd ten wyszedł poza granice swobodnej oceny dowodów. Odmienne stanowisko obrońcy w tym względzie stanowi jedynie polemikę z dokonanymi ustaleniami i jest pozbawione rzeczowych postaw. Jeśli ocena sądu mieści się w granicach wyznaczonych dyspozycją art. 7 k.p.k., to zbudowany na podstawie tak ocenionych dowodów stan faktyczny pozostaje pod ochroną wskazanego przepisu. Skarżący nie tylko nie wskazał jakich konkretnie uchybień w zakresie wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania miałyby dopuścić się Sądy obu instancji w tym zakresie, ale jednocześnie nie wykazał, aby postępowanie Sądu Okręgowego w P., dokonującego weryfikacji oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd I instancji, było błędne. Podkreślić trzeba, że Sąd Okręgowy, poza dowodami przeprowadzonymi na rozprawie odwoławczej, nie oceniał na nowo pozostałych dowodów, nie czynił też nowych ustaleń faktycznych w odniesieniu do sprawstwa skazanego, nie mógł więc bezpośrednio naruszyć art. 7 k.p.k., natomiast zarzutu obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w kasacji nie podniesiono. Ma to istotne znaczenie w kontekście treści art. 536 k.p.k., z której wynika, że Sąd Najwyższy, co do zasady, jest związany granicami zaskarżenia i zarzutami podniesionymi w kasacji.

Odnosząc się do zarzutu oddalenia przez Sąd odwoławczy wniosków dowodowych o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadów drogowych oraz o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dziedziny informatyki na okoliczność ustalenia kogo dokładnie widać na nagraniach z kamer i jaki był przebieg wypadku z dnia 9 stycznia 2019 r., stwierdzić należy, że oddalając te wnioski Sąd nie dopuścił się obrazy przepisu art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. Zabezpieczone do sprawy materiały z monitoringu zostały ujawnione

na rozprawie, jednocześnie Sąd zauważył, iż powołany biegły pominął jeden z zapisów monitoringu. Sąd odwoławczy naprawił ten błąd i biegły A. P. na rozprawie zapoznał się z filmem i odniósł do niego. W świetle innych dowodów, okoliczność ta nie dyskwalifikuje ustaleń biegłego w ramach opracowanej na potrzeby sprawy opinii. Biegły na rozprawie odniósł się do ustalonej w opinii prędkości samochodu D. [...] podając, iż wyliczona prędkość pojazdu (ok. 65km/h) może być obciążona błędem na poziomie 20% (k.405/tom II, co powtórzył na rozprawie odwoławczej w dniu 8 czerwca 2021 r. k. 572/tom III). Stanowisko biegłego, iż nie jest wykluczone, że skazany poruszał się z prędkością dopuszczalną administracyjnie skutkowało niemożnością jednoznacznego określenia tej prędkości, a tym samym wykluczenia, że prędkość ta mieściła się w dozwolonych granicach. Wątpliwości Sądu odwoławczego w tym zakresie musiały zatem zostać rozstrzygnięte na korzyść skazanego, jednocześnie Sąd uznał pozostałe dowody za wiarygodne i pozwalające na poczynienie jednoznacznych ustaleń faktycznych, dla dokonania rekonstrukcji zachowania skazanego i jego oceny prawnej, stąd nie było konieczne powołanie nowego biegłego i pozyskania nowej opinii. Brak również było podstaw do powołania biegłego informatyka.

Również zarzut z pkt 4 kasacji, tj. obrazy art. 5 § 2 k.p.k., jakoby Sąd orzekł na niekorzyść skazanego w sytuacji zaistnienia niedających się usunąć wątpliwości co do braku pewności tożsamości osoby (lub osób), którym świadek D. T. ustępowała pierwszeństwa, a tym samym wątpliwości czy pokrzywdzeni „rzeczywiście znajdowali się na przejściu dla pieszych czy też poza nim, czy (...) przechodzili czy przebiegali przez jezdnię, a tym samym czy skazany rzeczywiście naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym (...)” nie znajduje żadnego uzasadnienia i stanowi tylko polemikę ze stanowiskiem Sądu odwoławczego. Sąd Okręgowy podkreślił, iż nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy w tym przedmiocie oceny dowodów, jak i poczynionych w oparciu o nią ustaleń faktycznych (z wyjątkiem przyjętej prędkości z jaką poruszał się skazany). Dla zasadności zaś zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie wystarczy zaprezentowanie przez skarżącego własnych wątpliwości co do stanu dowodów, ale konieczne jest wykazanie, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego.

Jednocześnie dodać należy, że przepis ten jest wprost adresowany do organu procesowego, zatem o jego naruszeniu można mówić wówczas, gdy sąd ustalając, że zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, nie postąpi zgodnie z regułą zawartą w omawianym przepisie.

Stawiany w kasacji w pkt 5 zarzut obraży prawa materialnego, sprowadza się w swojej istocie do twierdzenia, że zachowanie skazanego nie wyczerpało znamion przepisu art. 177 § 1 ani też § 2 k.k., bowiem nie naruszył on zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym ani umyślnie ani nieumyślnie (przed przejazdem przez przejście dla pieszych zwolnił i upewnił się, że nikt nie przechodzi ani nie chce przejść przez pasy; do potrącenia pokrzywdzonych doszło poza przejściem dla pieszych, którzy przebiegali przez jezdnię w taki sposób, że skazany nie miał możliwości zahamowania w taki sposób, aby nie doszło do zderzenia). Z uzasadnienia stawianego zarzutu wprost wynika, iż jego autor kwestionuje poczynione ustalenia faktyczne, co z kolei nie znajduje umocowania w zgromadzonym materiale dowodowym. Zasadnym wydaje się w tym miejscu przypomnieć, iż obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu lub niezastosowaniu, w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można mówić więc o naruszeniu przepisów prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę.

Zarzut z pkt 1 kasacji nie został w istocie uzasadniony. Nie wskazano w szczególności wpływu podnoszonego uchybienia na treść zaskarżonego orzeczenia. W uzasadnieniu kasacji przyznano, że w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji odtworzone zostały wszystkie zabezpieczone nagrania, zatem materiał dowodowy był skazanemu znany. Dodatkowo, w toku postępowania odwoławczego odtwarzano jedno z nagrań i poszukiwano ewentualnych innych zapisów dotyczących zdarzenia będącego przedmiotem osądu (k – 575). Brak znaczenia omawianej kwestii dla prawidłowości skarżonego kasacją wyroku jest oczywisty, jeśli zważyć na treść kluczowego w sprawie dowodu, jakim są zeznania świadka D. T.. Warto w tym miejscu stanowczo podkreślić, że zarzucanie w kasacji, iż Sąd odwoławczy nie dostrzegł, że zeznania tego świadka są niekonsekwentne i

niewiarygodne odrywa się od realiów sprawy. W toku uzupełniającego przesłuchania przed Sądem Okręgowym świadek zeznała przecieŜ jednoznacznie, Ŝe zatrzymała samochód na swoim pasie ruchu, poniewaŝ spostrzegła stojące z lewej strony dwie osoby, oczekujące na moŝliwość przejścia jezdni. Z zeznań tych wynika takŝe, Ŝe osoby te weszły na jezdnię po zatrzymaniu samochodu świadka. Wbrew sugestiom skarŝącego, świadek wykluczyła, by zatrzymała samochód dlatego, Ŝe inna, nieustalona osoba przechodziła przez jezdnię (k – 570 – 571). Trafne obdarzenie zeznań świadka wiarygodnością, przecina w istocie rzeczy spory związane z jakością monitoringu i kwestią miarodajności i konsekwencji opinii biegłego.

Mając powyŝsze na uwadze, kasację obrońcy skazanego M. G. uznać naleŝało za oczywiście bezzasadną i oddalić ją na posiedzeniu w trybie przepisu art. 535 § 3 k.p.k.